

[Løje.]

Bestillingerne indkommer, altsaa uden Hensyn til, om der er Sygdomsangreb i de paagældende Egne, synes jeg, der er nogen Anledning til at gaa ud fra, at der er blevet anvendt Vaccine til ingen Nytte, idet den kunde have gjort betydelig mere Gavn andre Steder. Naar man raader over tilstrækkelig store Mængder, er det en anden Sag, men naar der er saa knappe Beholdninger, som der har været, maa man naturligvis økonomisere. Det er rigtigt, at Mangelen paa Vaccine ikke vilde være afhjulpet, selv om man havde fordelt den bedre, men det havde været muligt med den Mængde, der stod til Raadighed, at bekæmpe Sygdommen mere effektivt, end det er sket.

Den højtærede Indenrigsminister var inde paa at berigtige en Udtalelse, jeg havde fremsat om, hvorledes alt dette var opstaaet. Det kender vi jo meget godt alle sammen, saa jeg behøver ikke at komme nærmere ind paa det. Men det er en Kendsgerning, at det er Samvirket mellem Dr. Schmidt og den tyske Forsøgsstation, der har bragt det gode Resultat; det behøver vi ikke at lægge Skjul paa, men Dr. Schmidts Arbejde er ikke mindre fortjenstfuldt af den Grund. Det er ogsaa rigtigt, at Tyskland har iværksat Forsøg ude i det praktiske Kvægbrug, inden vi gjorde det herhjemme, og det er disse Forsøg, jeg henviser til, naar jeg siger, at der forelaa nogle tyske Forsøg. Det var ganske vist ikke mange Maaneder i Forvejen, men de begyndte før os. Det ærede Medlem Hr. Steen misbilligede, at jeg havde omtalt Dr. Schmidt, som jeg gjorde. Under min Omtale af lignende Udtalelser har jeg tilbagevist dette, saa det behøver jeg ikke at beskæftige mig yderligere med. At det ærede Medlem nu efterhaanden er kommet ind paa, at der bør holdes stærkt igen med Hensyn til Statsudgifterne, skønner vi paa, vi vil gerne erindre det ved en anden Lejlighed, hvor der maaske bliver Tale om betydelig større Beløb end her. Det er ret ejendommeligt, at naar der er Tale om beskedne Beløb til Støtte af Landbrugserhvervet, synes det ærede Medlem Hr. Steen og andre i Regelen at have faaet Sparsommelighedstendenser, som vi ellers ikke finder særlig fremtrædende hos dem.

Den højtærede Landbrugsminister spurgte i sin Slutbemærkning, om jeg mis-

tænkte nogen af de paagældende for at have misrøgtet deres Hverv eller ikke have gjort, hvad de burde eller kunde gøre. Det gør jeg ikke, det har jeg ingen Grund til, jeg ved overhovedet ikke, hvordan det hele ligger, det kan man ikke vide. Men saa meget større Grund er der til at spørge og bidrage til at faa en Opklaring, saa vidt det er muligt.

Naar der hersker Utryghed i Landbruget over for dette, kunde man utvivlsomt have fjernet noget af Utryghedsfølelsen — det var vist det ærede Medlem Hr. Victor Larsen, der var inde paa det —, hvis man i Tide havde givet klar Besked om, hvordan det hele laa. Men da det nu ikke er sket, er det meget heldigt, at vi trods alt har faaet Lejlighed til at beskæftige os med Spørgsmaalet i Dag. Jeg tror, at Sagen til syvende og sidst er bedst tjent med, at den bliver belyst til Bunds, og saa haaber vi i øvrigt, at det Arbejde, der gøres i den kommende Tid, maa bringe gode Resultater, og jeg har Grund til at haabe paa det efter de Udtalelser, den højtærede Landbrugsminister har fremsat her i Dag om, at ogsaa han er meget ked af, som det hele er gaaet, og at ogsaa han vil gøre, hvad der staar i hans Magt, for at faa dette Spørgsmaal opklaret og faa det hele til at klappe bedre, end det hidtil har været Tilfældet.

H. P. Hansen (Sorø A.): Jeg har en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen, der fremkom med en Udtalelse om, at Landbrugsministeren havde været for langsom med at yde Bevillinger til Dr. Schmidt, da denne ønskede at gøre sine Forsøg. Dr. Schmidt har over for mig klarlagt ogsaa den Telefonsamtale, som han havde med det ærede Medlem, og sagt, at han aldrig har udtalt sig om, at han har savnet Midler, og han beklagede meget, at denne private Telefonsamtale var blevet brugt offentligt. Det staar fast, at Dr. Schmidt har faaet de Midler, han ønskede for at kunne fortsætte sit Arbejde, og jeg har ment, da det ærede Medlem fremdrog Sagen i Dag, at burde gøre opmærksom herpaa.

Det ærede Medlem Hr. Løje var i øvrigt paafaldende tilbageholdende i sin sidste Tale. Den var jo nærmest en Undskyldning for, at han havde vovet sig for